

staaet rigtigt. Men Faderen havde taget dem i Haanden, og de var gaaet ud over Markerne og ind imod de store, grønne Enge, hvor lange Rækker af røde Køer stod og græssede. I Afstand havde de staaet og set paa, hvordan Høstfolkene mejede Kornet med deres store Knive. Allevegne var svinglende Kornlæs faret dem forbi med Piger oppe i Halmen. Og paa Hjemvejen havde de plukket Blomster langs med Vejkanterne.

Ikke des mindre havde Turen været dem en Skuffelse. Faderens tankefulde Tavshed, selve det usædvanlige, det var for dem at spadserere med ham og holde ham i Haanden, og saa dette, at han saa ofte standsede og strøg dem over Kinden eller endog paany løftede dem op til sig og kysede dem . . . det havde Altsammen stemt særlig Sigrid saa højtidelig, at hun bare ønskede sig hjemme igen. Hun havde tilsidst faaet den Idé, at Nogen maatte være død. Hun kom nemlig til at tænke paa, at ogsaa Tante Bettys Adfærd hele Dagen havde været saa besynderlig. Lige fra om Morgenens havde Tanten gaaet med røde Øjne, og ved Middagsbordet havde hun hele Tiden siddet og grædt.

Denne Tanke havde siden ikke villet forlade hende. Og hun sad nu der i Sandet og grundede